

Новий світанок

КУПИТИ

Почалася війна, що має покласти край усім війнам. Заради спільної перемоги хромам різних кольорів доведеться об'єднатися та прийняти відмінності одне одного. Перед вирішальною битвою Ашева прагне заручитися підтримкою Фіолетового народу, тож разом з друзями вирушає до чарівного краю метеликів - Папілії. Там на Цестію і Ашеву чекають не лише неймовірні краєвиди та знайомство з Фіолетовим Монархом, а й справжнє випробування їхніх почуттів. Кольори й пахощі, радість і горе, любов і смерть. Усе змішалось у божевільному танку, з якого народиться новий світанок.

ЧЕРВОНИЙ

АРЛЕКІН

НОВИЙ СВІТАНОК

РОБЕРТО РІЧЧІ

КНИГА 4

Роберто Річчі

ЧЕРВОНИЙ
АРЛЕКІН

книга 4

Новий світанок

З англійської переклала Ірина Кобилінська

УДК 82-31

Р 56

Річчі Роберто

Р 56 Червоний Арлекін. Книга 4: Новий світанок / Роберто Річчі ; пер. з англ. Ірини Кобилінської. — Чернівці : Книги — XXI, 2024. — 168 с.

ISBN 978-617-614-655-1 (паперове видання)

ISBN 978-617-614-555-4 (електронне видання)

Почалася війна, що має покласти край усім війнам. Заради спільної перемоги хромам різних кольорів доведеться об'єднатися та прийняти відмінності одне одного. Перед вирішальною битвою Ашева прагне заручитися підтримкою Фіолетового народу, тож разом з друзями вирушає до чарівного краю метеликів — Папілії. Там на Цестію і Ашеву чекають не лише неймовірні краєвиди та знайомство з Фіолетовим Монархом, а й справжнє випробування їхніх почуттів. Кольори й пахощі, радість і горе, любов і смерть. Усе змішалось у божевільному танку, з якого народиться новий світанок.

Усі права застережено.

Жодну частину з цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва.

ISBN 978-617-614-655-1 (паперове видання)

ISBN 978-617-614-555-4 (електронне видання)

The Red Harlequin Book 4 A New Dawn

First Copyright © 2015 Roberto Ricci

Copyright © 2020 Pantomimus Media Limited

Cover Illustrations by Pascal Demure

© Книги — XXI, 2024, видання українською мовою

© Ірина Кобилінська, 2024, переклад

*Я вже не боюся ночі.
Ніч не має кольору, лиш темну мантію.
Нею вона огортає все: хромів, землі, долі.
Ніч зцілює рани і скидає маски.
Сни витають у повітрі.
Ніч обіцяє здійснення всіх мрій.
Та скоро настане новий світанок,
і вже нічого не буде таким, як раніше.*

Розділ 29. УЩЕЛИНА СМЕРТІ

І почалася війна, що мала покласти край усім війнам. Я стояв на пагорбі й дивився вниз на море Помаранчевих та Жовтих хромів, на сотню прапорів, що тріпотіли за вітром. Раптом я зрозумів, що землі вже ніколи не будуть такими, як раніше. Праворуч від мене стояв мій добрий і вірний друг Даерек. Він не раз рятував моє життя, і я був ладен убити за нього. Ліворуч стояла Цестія — прекрасна Червона принцеса, заради якої я був готовий померти. О, як же боги люблять іронію! Я подумав, що в минулому й Даерек, і Цестія могли бути моїми ворогами. Ми могли навіть убити одне одного через наш колір... Так, боги бувають жорстокими до нас, смертних... Чи, можливо, це ми, смертні, стали надто жорстокими одне до одного. На щастя, ті самі боги, які розділили нас, вирішили звести нас разом задля важливої мети — об'єднати те, що надто довго лишалося розділеним.

Мій власний шлях почався того дня, коли я втік з Аксіума й відвернувся від свого народу — Чорних хромів. Шлях продовжився битвою за Червоне місто Самаріс. Тоді ж я вперше вдав із себе Червоного Арлекіна — демона, якого насправді не існує, але якого боялися всі хроми. Легендами про нього нас залякували змалечку, аби потім усе життя тримати в шорах. Я віднайшов своє призначення під час подорожі до Евердії, де Зелені допомогли перетворити мою лють на любов. І воно зрештою втілювалося, коли я прийшов до земель Помаранчевих і Жовтих хромів. Обидва ці народи жили, ховаючись за міцними мурами своїх міст, — такі близькі, та все ж такі далекі один від одного. Але тепер хроми з двох старовинних міст змішалися в один натовп — краплини блискучого золота між яскравої міді. Якщо це бодай трохи схоже на те, що готує нам майбутнє, мені вже подобається.

З натовпу вийшло двоє хромів. Це були брат Д'деко, духовний лідер Жовтих хромів, і сестра Сітрія, одна із сестер, які правили

гордовитими Помаранчевими хромками. Після переможної битви за міста-близнюки обидва народи вирішили не носити масок. Я тішився, споглядаючи щасливі обличчя їхніх лідерів. Радістю сяяли їхні очі, вуста й навіть зморшки, що з'являлися з кожним новим сонцестоянням. Обоє лідерів скуштували фрукт свободи й відчули його солодкий смак.

— Ми готові вислухати тебе, арлекіне, — сказав Д'деко.

Я кивнув, поглянув на Цестію і всміхнувся їй. Вона взяла мою руку й легенько стиснула. Її присутність додавала мені сил. Здавалося, якби Цестії не було поруч, навіть сонце зранку не сходило б.

Я повернувся до величезного натовпу Жовтих і Помаранчевих хромів, які не зводили з мене очей. Коли я вперше опинився в цих гірських землях, то зустрів лише фермерів і скотарів. Але тепер, озброївшись мечами і щитами переможених Чорних легіонерів, ці хроми видавалися не менш войовничими, ніж солдати Аксіума.

Я підняв меч і гучно прокричав:

— Сестри! Брати! Сьогодні новий день для нас і наших земель! Цей день прокладе нам стежку до вічної свободи. Свободи від масок, які нас змушували носити! Свободи від кольорів і ритуалів, яких ми мусили дотримуватися від самого народження! Свободу від Чорних та інших диктаторів, які наважаться повчати нас, що нам робити з власними життями! Сьогодні ваш день!

Гул натовпу накопився на мене величезною хвилею. Це надихало.

— Не забуваймо тих, хто загинув заради нашої з вами можливості стояти тут і зараз. На їхню честь ми пройдемо переможним маршем усіма землями. І давайте приймемо інші кольори та інших хромів. Щойно ми відкриємо для них наші серця, вони приєднаються до нас.

Позаду мене Даерек сказав:

— Кхм, не думаю, що, побачивши наші мечі, вони сприймуть наш прихід як знак любові й миру.

Цестія цитьнула на нього.

— Але ж вони побачать старих і дітей, а не лише воїнів, — пошепки відповіла вона.

Я продовжив розпалювати натовп:

— Це буде нелегко. Наша мужність не раз похитнеться, й сумніви полонять нас. Але пам'ятайте: саме з вас усе почалося! Нехай ваші серця завжди ведуть вас!

Ці слова зустріли нові вигуки «ура».

Говорячи, я спускався все нижче схилом. Я підійшов достатньо близько, щоб роздивитися обличчя Помаранчевих і Жовтих хромів у перших рядах. Я бачив, як палала злість у їхніх очах, як росла їхня самоповага. Вони вже не боялися ані ворожих земель, ані богів. Навпаки, відчули себе рівними їм. Я всміхнувся й поспішив повернутися до своїх друзів. Розглядаючи цю новостворену армію, я відчував гордість. Піднявши меч, я закричав:

— Уперед!

— Уперед! — піднесено підхопили всі. Їхня нестримна енергія розлилася долиною.

Усередині я почув тихий шепіт Хтомію: «Об'єднай землі, Ашево. Знищи хроматичну ауру — символ лицемірства й підступності».

— Я зроблю це, старий друже. Зроблю, — стиха промовив я, стрибаючи на коня.

— Схоже, ти задоволений собою, Червоний Арлекіне, — сказала Цестія, наздоганяючи мене на своєму скакуні.

— Так і є, — відповів я. — Я йду за покликом свого серця й сердець тисячі хромів.

— Сподіваюся, тобі вдасться переконати Червоних так само легко, як щойно Жовтих і Помаранчевих, — уїдливо промовила вона.

Я розумів занепокоєння Цестії. Востаннє її вигнали з табору Червоних — і це тільки ускладнювало нам завдання. Благородні хром

вчинили заколот проти неї, а тепер ми збиралися повернутися і просити їх про допомогу й союз.

Ті події розбили Цестії серце. Ми знайшли жменьку вцілілих солдатів Червоної армії, які ховалися в гірській ущелині. Спершу вони зраділи, що я врятував життя їхньої принцеси. Та коли Цестія наказала їм битися під проводом арлекіна, вони відреклися від неї. А ворожі благородні аші — представники найвищої касты Червоних — лише підлили олії у вогонь. Керовані Ераї, зіпсутим привілейованим хромом, якому Цестія відмовила, обравши мене, аші звели наклеп на мене. Мені перестали вірити. Зчинилася бійка. Ераї спробував убити принцесу, прикриваючи це бажанням урятувати її душу. З допомогою вірних воїнів Парабатаї Цестії вдалося зупинити заколот, але її власний народ уже не вірив їй. Тож принцеса добровільно поїхала звідти, аби тільки не бачити, як Червоні б'ються з Червоними. Тоді нам ледве вдалося вибратися і зберегти власні життя.

— Вони зрозуміють, — запевняв я Цестію. — А якщо їм знадобляться докази, то цього разу ти повертаєшся до них не сама — за тобою йде ціла армія союзників.

— Ця армія йде за тобою, а не за мною, — дещо роздратовано відповіла Цестія. Частина мене бажала переконати її в протилежному, та я знав: вона сама має здолати свої внутрішніх демонів, — тож вирішив мовчати всю дорогу.

Ми їхали знайомими кряжами Помаранчевих гір, видивляючись секретний струмок, що мав привести нас до табору Червоних. Я не міг вгадати жодної причини, чому б Червоні не схотіли доєднатися до нас. Особливо після нашої нещодавньої перемоги. У нас був спільний ворог — Чорні, тож я ні на мить не сумнівався, що Червоні хроми більше, ніж будь-який інший народ бажують падіння Аксіума раз і назавжди. Ворожнеча Червоних та Чорних мала довгу історію.

Чорні...

Поразка їхньої армії у Кродії мала стати потужним посланням для Аксіума. Думка про те, що саме зараз Чорні старійшини планують жахливу помсту, не давала мені спокою. Хоча, можливо, це було тому, що, думаючи про Аксіум і Чорний народ, я вже не почувався Чорним. Я вже не бачив у них народу, що породив мене, а лише перешкоду на шляху до моєї місії — об'єднати землі. Для мене вони були проблемою. І я знав, як її вирішити. Я сам дивувався раціональності своїх думок. Своім прибічникам я говорив про необхідність зрощувати в серці милосердя, а моє власне серце досі прагнуло жорстокої помсти.

Попри всі намагання, я досі гостро відчував, як зростає лють усередині мене. Любов і лють, лють і любов. Ці два почуття злилися в моїй душі у вічних обіймах. Я поглянув на Цестію і вперше злякався своїх почуттів до неї. Злякався, що, дізнавшись, скільки темряви приховує моя душа, принцеса покине мене.

— Я досі переконаний, що зустрічатися з Червоними зараз — помилка. Велика помилка.

Це був Даерек. Йому не подобалася ідея союзу з тими, хто колись правив ним, і це було цілком очікувано. Даерек походив з яні — найнижчої, недоторканної касті в Червоному королівстві. За жорстокого правління благородних аші каста Даерека вела злиденне життя. Саме кастова система стала яблуком розбрату, що коштувало мені дружби з Хтоміо. Він, як виявилось, був самим королем Червоних. Я завдячував йому власним життям, а також усім, що тепер знаю про землі, але Хтоміо зрадив своїх підданих. Зрадив невинних дітей, таких як Тіара, чиє коротке страждання життя трагічно обірвалося. А зрадивши її та інших простих хромів свого народу, він зрадив і мене.

— З усіх народів Червоних буде найлегше переконати, — відповів я Даерекові. — У союзі з нами для них самі лише переваги й жодних ризиків, — я сподівався, що говорив упевненіше, ніж почувався.

— Можливо, але, зважаючи на те, що ти розповів мені, і на те, що я знаю про благородних хромів, Ераї та його прихвосні спробують зупинити тебе. Вони переконуватимуть Помаранчевих і Жовтих, що Червоні аші стануть кращими лідерами у війні проти Чорних, ніж ти.

— Я не народився правителем і не маю наміру ним ставати, — відповів я. — Якщо народи вирішать, що буде краще, коли нашу битву очолить хтось інший, хай так і буде.

— Не будь таким наївним, Ашево, — втрутилася Цестія. — Благородні касти Червоних пожадливі до влади. Їм абсолютно начхати на твої ідеали чи на те, як покращити життя земель. Якщо вони здобудуть владу над цією армією, будь певен, вони ж її і знищать.

— Нам потрібен союз із Червоними. Коли три народи об'єднаються проти спільного ворога, для інших хромів це стане вагомим аргументом, щоб приєднатися до битви, — пояснив я. — До того ж іще невідомо, який з мене буде лідер, коли утвориться союз між народами всіх кольорів.

— Саме так! — вигукнув Даерек. — Але я погоджуюся з Цестією. Неможливо передбачити, чим усе закінчиться. Твоя мрія об'єднати землі може стати не єдиним результатом цієї війни.

— Одне відомо напевне: ми можемо загинути в бою. Ти можеш померти. Або... я можу померти, — сказала Цестія. — А я не хочу помирати. Тепер, коли зустріла тебе, я хочу жити.

— Я теж не хочу помирати, — відповів я і взяв Цестію за руку. — Але я не житиму в рабстві правил, які хтось вигадав для мене. Це гірше, ніж смерть.

— Свята правда! — підтримав мене Даерек. — Не хвилюйся, Цестіє, я подбаю, щоб він вижив і ви, закохані голуб'ята, змогли час від часу влаштовувати собі Пігму чи дві!

Ми з Цестією залилися багрянцем, пригадавши особливості шлюбного ритуалу між Жовтими та Помаранчевими, а Даерек

вибухнув нестримним реготом.

Минуло дві ночі, перш ніж ми дісталися потаємної стежки до сховку Червоних у глибині Помаранчевих гір. Нас вела Цестія. Відчувши вже знайомі мені нестримні пориви вітру, я здогадався, що ми наблизилися до ущелини. Лише натреноване око могло помітити стежку, приховану за грудю червонясто-помаранчевого, помережаного тріщинками каміння.

— Туди! — скомандувала Цестія, вказуючи на вузьку щілину в камені просто перед нами. На мить я подумав, що вона помилилася. Лише впритул наблизившись до каміння, ми помітили, що воно приховує кам'яну стіну позаду. Ми розвернули коней ліворуч і ввійшли в потаємний прохід.

— Нехай діти й старі лишаються тут із частиною війська. Ми візьмемо з собою лише сотню солдатів, — сказав я Д'деко. Я хотів узяти ще менше воїнів, але, пам'ятаючи, як войовничо були налаштовані Червоні під час нашої останньої зустрічі, вирішив лишатися насторожі.

Жовтий брат і Помаранчева сестра швидко віддали накази і сформували маленький легіон.

Ми повільно пробиралися вузькою ущелиною. Я почувався, ніби миша в пастці. Якщо Червоні помітять нас і нападуть, нам загрожує вірна смерть. Але нас вела Цестія, тож я дуже сумнівався, що будь-хто в таборі Червоних наважиться здійснити руку на свою принцесу.

Вітер ущух, зовсім як минулого разу, коли ми ввійшли до проходу. Навколо нас повисла моторошна тиша. Однією рукою я тримав віжки коня, а другою — нервово стискав руків'я меча.

— Може, треба їх погукати, — прошепотів я Цестії. — Раптом вони ховаються в розщелинах над нами.

Вона кивнула й закричала:

— Червоні хроми! Це я — Цестія! Ваша принцеса! Я принесла добру новину! — голос Цестії прокотився луною, але ніхто не відповів.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ